

освенъ туй и щедро го наградилъ. Сина билъ принуденъ слѣдъ смъртта на баща си да постъпи изново въ служба.

58.

Жалбата на дворянина.

При първото си отиване подъ Нарва, като заминувалъ покрай Новгородъ, Петъръ са отбилъ въ дома на единъ дворянинъ; стария хазяинъ, съ двоипцата си синове, много са възрадвалъ като вадѣлъ че иде да го посѣти господаря; той започналъ да принася едно друго за да го гости; Негово Величество казалъ че бърза а нѣма време да захапва; той пилъ само една чаша ракия и попиталъ стареца: записани ли сж синовеѣ му въ служба?

Не, Ваше Величество; моята старостъ запрещава туй; страхъ ма е отъ жалостъ да не изгуба живота си, отговорилъ стареца.

— „Ти знаешъ ли че господарственната служба трѣбва да се предпочита отъ всѣка друга нужда? Челъ ли си за туй мойѣ заповѣди? Ти си длъженъ поне едина да дадешъ да служи на отечеството.“

Господаря заповѣдалъ да запишатъ по-стария синъ войникъ и да го пратятъ подъ Нарва, а на бащата казалъ:

— „За утѣшение въ старостъта ти, на всѣгда оставямъ младия ти синъ.“

Стареца съ жалостъ и съзли билъ принуденъ да са раздѣли съ по-стария си синъ; той благодарилъ за милостъта на манарха, дѣто изволилъ да остави по-младия.

За нещастие на стария дворянинъ, обаче синъ му падналъ убитъ подъ Нарва; а въ вторъ единъ